DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
10. juni 1986 *

I de forenede sager 81 og 119/85

Union siderurgique du nord et de l'est de la France, (Usinor), Puteaux (Frankrig), ved advokat Lise Funck-Brentano, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marlyse Neuen-Kauffmann, 21, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Etienne Lasnet som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Georgies Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 20. februar 1985 om fastsættelse af Usinors produktions- og leveringskvoter for stål for første kvartal 1985 (sag 81/85) og af Kommissionens beslutning af 29. marts 1985 (sag 119/85), for så vidt Kommissionen herved afviste at forhøje Usinors referencemængder for produkter i grupperne I c og I d,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden K. Bahlmann, dommerne O. Due og F. Schockweiler,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 23. april 1986,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævninger, indgivet til Domstolens justitskontor henholdsvis den 1. og den 29. april 1985, har aktieselskabet Union sidérurgique du nord et de l'est de la France, (Usinor), Puteaux (Hauts-de-Seine, Frankrig), i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, anlagt to sager mod Kommissionen. Selskabet har i den første, sag 81/85, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 20. februar 1985, og i den anden, sag 119/85, nedlagt påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning af 29. marts 1985 og om nødvendigt af en i en skrivelse af 18. marts 1985 indeholdt beslutning, for så vidt Kommissionen herved afviste at forhøje sagsøgerens referencemængder for produkter i grupperne I c og I d. I forbindelse med sagerne har sagsøgeren endvidere nedlagt påstand om, at Kommissionens generelle beslutninger nr. 2177/83/EKSF af 28. juli 1983 (EFT L 208, s. 1) og 234/84/EKSF af 31. januar 1984 (EFT L 29, s. 1) om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien kendes ulovlige, idet der efter udstedelsen af disse beslutninger ikke længere bestod mulighed for at forhøje referencemængderne. Endelig har sagsøgeren nedlagt påstand om erstatning for det tab, selskabet anfører at have lidt.

2 Ved kendelse afsagt den 18. februar 1986 af Domstolens anden afdeling er de to sager blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

3 Inden gennemgangen af de i sagerne nedlagte påstande bemærkes følgende om baggrunden for de omtvistede beslutninger.

4 I henhold til Kommissionens beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1) kunne Kommissionen under visse betingelser for bestemte produktgruppers vedkommende foretage en tilpasning af en virksomheds referenceproduktion, såfremt virksomheden efter et investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke

havde afgivet en negativ udtalelse, satte nye produktionsanlæg i drift. Denne mulighed for at få tilpasset referenceproduktionen blev indskrænket ved Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 191, s. 1), og beslutningerne nr. 2177/83 og 234/84 indeholder ingen tilsvarende bestemmelser om sådanne tilpasninger. Ved Kommissionens beslutning nr. 470//85/EKSF af 25. februar 1985 om ændring af beslutning nr. 234/84/EKSF om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 58, s. 7) blev der igen indført en hjemmel for Kommissionen til under visse betingelser at tildele tillægskvoter for produkter i gruppe I d.

5 Den 24. maj 1982 gav sagsøgeren i medfør af Kommissionens beslutning nr. 3302/81/EKSF af 18. november 1981 om oplysninger fra virksomhederne inden for jern- og stålindustrien om deres investeringer (EFT L 333, s. 35) Kommissionen forhåndsmeddelelse om et investeringsprogram for oprettelse af et nyt forzinkningsanlæg. Den 10. februar 1983 afgav Kommissionen en positiv udtalelse om investeringsprogrammet, idet den skønnede, at dette var foreneligt med Fællesskabets generelle mål.

6 Under henvisning til denne positive udtalelse ansøgte sagsøgeren ved skrivelse af 27. april 1984 Kommissionen om en forhøjelse af selskabets referencemængder for andet kvartal 1984 for produkter i grupperne I c og I d.

7 Den 20. juni 1984 meddelte Kommissionen som svar herpå, at direktoratet »stål« ville overveje denne ansøgning.

8 Ved skrivelse af 5. juli 1984 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at virksomhedens nye forzinkningsanlæg var blevet sat i drift.

9 Den 31. december 1984 gav Kommissionen Usinor meddelelse om de produktions- og leveringskvoter, som selskabet var blevet tildelt for første kvartal 1985, og som var blevet fastsat på grundlag af uændrede størrelser med hensyn til årlig referenceproduktion og årlige referencemængder. Den 20. februar 1985 fremsendte Kommissionen en ny meddelelse til sagsøgeren, hvorefter selskabets produktionskvoter var blevet tilpasset på grundlag af de nye reduktionssatser, der blev indført ved beslutning nr. 313/85/EKSF af 6. februar 1985 (EFT L 34, s. 23).

10 Efter at sagsøgeren havde anlagt sag 81/85, foreslog Kommissionen ved skrivelse af 18. marts 1985 Usinor at indgive en ansøgning i medfør af den nye beslutning nr. 470/85, hvilket forslag Kommissionen gentog i en skrivelse af 29. marts 1985.

11 Kommissionen har påstået begge sager afvist under henvisning til, at de er anlagt for sent.

12 Kommissionen har for det første anført, at beslutning nr. 2177/83 ophævede muligheden for at forhøje referencemængderne, hvilket forhold ikke blev ændret ved beslutning nr. 234/84, der var gældende på tidspunktet for ansøgningens fremsættelse, hvorfor det var retligt umuligt for Kommissionen at imødekomme ansøgningen. Såfremt sagsøgeren var af den opfattelse, at ophævelsen af muligheden for at forhøje referencemængderne var et ulovligt indgreb i sagsøgerens rettigheder, burde selskabet have anlagt sag til prøvelse af de pågældende generelle beslutninger.

13 Hvad angår dette første anbringende til støtte for påstandene om sagernes afvisning, bemærkes, at en sagsøger altid — også selv om fristen for at anlægge sag til prøvelse af en generel beslutning er udløbet — under en sag anlagt til prøvelse af en i medfør af den pågældende generelle beslutning truffet individuel beslutning kan påberåbe sig, at den generelle beslutning er ulovlig (jfr. dom af 13. juni 1958, Compagnie des hauts fourneaux de Chasse, 15/57, Sml. 1954-1964, s. 103, dom af 13. juni 1958, Meroni SpA, 9/56, Sml. 1954-1964, s. 55, dommen af 13. juni 1958, Meroni SAS, 10/56, Sml. 1954-1964, s. 97, og dom af 17. juli 1959, Snupat, 32 og 33/58, Sml. 1954-1964, s. 141). Det er ubestrideligt, at den omhandlede beslutning om ikke at forhøje sagsøgerens referenceproduktion skyldtes, at den generelle beslutning nr. 234/84, der var gældende på det tidspunkt, da den individuelle beslutning blev truffet, ikke indeholdt hjemmel til at foretage en sådan tilpasning, og at der består en direkte retlig sammenhæng mellem den pågældende individuelle beslutning og den omhandlede generelle beslutning (jfr. dom af 31. marts 1965, Macchiorlati Dalmas e Figli, 21/64, Sml. 1965-1968, s. 43). Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren ikke principalt har nedlagt påstand om, at beslutning nr. 234/84 kendes ulovlig, men at den fortolkes således, at det under hensyntagen til de rettigheder, sagsøgeren havde tidligere, bliver muligt for den pågældende overgangsperiodes vedkommende at efterkomme sagsøgerens ansøgning om forhøjelser.

14 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at der ikke blev meddelt sagsøgeren nogen udtrykkelig beslutning som svar på sagsøgerens skrivelse af 27. april 1984, hvorfor forholdet må opfattes således, at der forelå en stiltiende afvisning af sagsøgerens ansøgning, hvorefter sagsøgeren kunne have anlagt passivitetssøgsmål i medfør af EKSF-traktatens artikel 35. Sagsøgeren har imidlertid ikke anlagt en sådan sag inden for den i denne bestemmelse fastsatte frist.

15 Hvad angår dette andet anbringende til støtte for påstandene om sagernes afvisning, bemærkes, at for at proceduren i EKSF-traktatens artikel 35 vedrørende passivitetssøgsmål kan indledes skal den pågældende ansøgning være tilstrækkelig udtrykkelig og præcis til, at Kommissionen kan udlede det nøjagtige indhold af den beslutning, der ønskes truffet (jfr. dom af 6. april 1962, Meroni, 21-26/61, Sml. 1954-1964, s. 315, og dom af 8. juli 1970, Hake, 75/69, Rec. s. 535). Det skal endvidere fremgå af ansøgningen, at formålet er at fremtvinge en beslutning fra Kommissionen.

16 Det bemærkes herved, at selv om det med tilstrækkelig tydelighed af skrivelsen af 27. april 1984 fremgår, hvad formålet med sagsøgerens ansøgning var, nemlig at opnå en forhøjelse på i alt 155 000 tons af den årlige referenceproduktion fra og med andet kvartal 1984, fremgår det derimod ikke klart af skrivelsen, at den skulle opfattes som en opfordring til Kommissionen om at træffe en formel beslutning om den pågældende ansøgning. Tværtimod anførte selskabet sidst i skrivelsen, at det stod til Kommissionens rådighed, såfremt denne måtte ønske yderligere oplysninger, hvorfor det må lægges til grund, at sagsøgeren selv regnede med, at der senere skulle føres drøftelser om spørgsmålet, således at sagsøgerens hensigt med skrivelsen ikke kan have været, at denne skulle danne udgangspunkt for en frist, inden for hvilken der skulle træffes en beslutning.

17 De to af Kommissionen fremsatte anbringender til støtte for påstandene om sagernes afvisning vil herefter ikke kunne lægges til grund.

18 Det bemærkes imidlertid, at Domstolen *ex officio* bør undersøge, hvorvidt det kan lægges til grund, at beslutningen af 20. februar 1985 udgjorde det første, om end eventuelt indirekte, svar fra Kommissionens side på sagsøgerens ansøgning.

19 Med henblik herpå må indholdet af den af sagsøgeren fremsatte ansøgning først fastlægges.

20 Det bemærkes herved, at sagsøgerens formål med at ansøge om en forhøjelse af den årlige referenceproduktion fra og med andet kvartal 1984 var at opnå tillægskvoter for produkter i grupperne I c og I d fra og med andet kvartal 1984.

21 Den beslutning, hvorved der skete en indirekte afvisning af ansøgningen, og som derfor må anses som en for sagsøgeren bebyrdende afgørelse, kan derfor kun være den første beslutning, der blev truffet efter ansøgningens fremsættelse, og hvorved Kommissionen fastsatte produktionskvoterne for tredje kvartal 1984 uden at tage hensyn til ansøgningen om tilpasning af referenceproduktionen fra og med andet kvartal 1984. Det bemærkes herved, at sagsøgeren ikke har anlagt sag til prøvelse af denne beslutning inden for den foreskrevne frist.

22 Den anfægtede beslutning af 20. februar 1985, hvorved produktionskvoterne for første kvartal 1985 fastsattes, kan i det omfang, der ikke herved blev taget hensyn til den i skrivelsen af 27. april 1984 fremsatte ansøgning om tilpasning af referenceproduktionen, kun anses som en bekræftelse af tidligere trufne beslutninger. Det samme fremgår i øvrigt, såfremt man sammenholder beslutningen med den individuelle beslutning af 31. december 1984, der er vedlagt stævningen, og hvorved produktionskvoterne for første kvartal 1985 fastsattes på grundlag af den tidligere gældende referenceproduktion for 1984 uden hensyntagen til sagsøgerens ansøgning om en forhøjelse, idet bemærkes, at denne beslutning på dette punkt svarer til de to foregående beslutninger om fastsættelse af produktionskvoterne for henholdsvis tredje og fjerde kvartal 1984. Ved den anfægtede beslutning af 20. februar 1985 skete der blot en tilpasning af produktionskvoterne for første kvartal 1985 på grundlag af de ved beslutning nr. 313/85 fastsatte nye reduktionssatser, uden at referenceproduktionen i denne forbindelse blev ændret.

23 Sag 81/85 må herefter afvises, idet den ikke er anlagt til prøvelse af den beslutning, der indeholder et klagepunkt imod sagsøgeren.

24 Endvidere bemærkes, at sagen som erstatningssøgsmål ligeledes må afvises, idet det i henhold til EKSF-traktatens artikel 34 er en forudsætning for at anlægge en sådan sag, at der forinden er truffet afgørelse om annullation af den beslutning, hvorved sagsøgeren angiveligt er blevet påført det pågældende tab, ligesom det skal være blevet konstateret, at Den Høje Myndighed ikke agter at træffe foranstaltninger, der kan afbøde det tab, som er en følge af den beslutning, der er kendt ulovlig.

25 For så vidt angår sag 119/85, bemærkes, at der må gives Kommissionen medhold i, at skrivelsen af 29. marts 1985, hvori Kommissionen foreslog Usinor at fremsætte en ny ansøgning om tilpasning af referenceproduktionen i medfør af beslutning nr. 470/85, må anses for rent informativ, hvorfor skrivelsen ikke er en beslutning, der kan prøves ved Domstolen.

26 Sag 119/85 vil herefter ligeledes være at afvise.

Sagsomkostningerne

27 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagerne og bør derfor dømmes til at betale sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagsomkostningerne.

Bahlmann Due Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juni 1986.

P. Heim
Justitssekretær

K. Bahlmann
Formand for anden afdeling